

(Kort bemærkning).

Poul Andersen (S):

Jeg er glad for, at hr. Rune Lund stiller det spørgsmål, for så kan jeg gentage det, der gentagne gange er blevet sagt fra denne talerstol af skiftende ordførere fra Socialdemokratiet.

Problemet med Irak i 2003 var, at USA og den danske regering valgte truslen fra Iraks masseødelæggelsesvåben som grundlag for opgøret mod Saddam Hussein uden at få et flertal af Sikkerhedsrådets medlemmer bag sig, hvor det senere oven i købet viste sig, at påstanden om masseødelæggelsesvåben ikke havde rod i virkeligheden. Det er et citat fra hr. Jeppe Kofoed den 20. november 2003 under behandlingen af F 7 her i Folketinget.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Men det ændrer ikke ved, at den situation, der er i Afghanistan i dag, er meget alvorlig. Den linje, som Danmark har lagt sig på, som USA har lagt sig på, og som andre lande har lagt sig på, der har tropper i Afghanistan, har betydet, at Taleban er blevet styrket. De kontrollerer nu halvdelen af Afghanistan, og de er blevet stadig stærkere. Tilliden til de udenlandske styrker falder dag for dag. Utilfredsheden blandt den almindelige afghanske befolkning stiger dag for dag.

Det er jo, fordi den strategi, man har lagt sig fast på, er totalt forkert. Man tænker på, hvordan man kan rykke ind med stødtænderne forrest og smide en masse bomber, nogle gange fra 100 meters højde. Man har grebet det her fuldstændig forkert an, og man er i gang med at tabe den krig, som bliver ført i Afghanistan.

Kan hr. Poul Andersen ikke se, at Afghanistan går efter det samme mønster som det, vi har set i Irak, og at krigen i Afghanistan er lige så tabt som krigen i Irak?

(Kort bemærkning).

Poul Andersen (S):

I Socialdemokratiet er vi helt klar over, at hvis der ikke bliver gjort noget for at dæmme op for Taleban og de kommer til styret igen, vil det blive rugekassen for terrorister, som har vist deres grusomme ansigt meget tæt på Danmarks grænser i både London og Madrid i Spanien. Det ønsker vi ikke. Vi har et ansvar. Vi har et ansvar over for verdenssamfundet, og derfor ønsker vi at støtte op om den indsats.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken med Dansk Folkepartis ordfører.

Hans Kristian Skibby (DF):

Det beslutningsforslag fra Enhedslisten, som vi nu skal behandle her i Folketinget, er et forslag om at trække de danske styrker tilbage fra Afghanistan og øge bistanden til genopbygning.

I og for sig er det jo et ganske smukt og harmonisk forslag, som måske i manges ører lyder som den rene idyl, men hvad er virkeligheden? Virkeligheden er netop, at det, hvis Enhedslistens forslag blev vedtaget, så i den grad ville forringe det internationale samfunds mulighed for at understøtte en genopbygningsproces, al den stund at sikkerheden ville være nærmest ikkeeksisterende.

Hvor mange vurderer Enhedslisten selv ville rejse til Afghanistan, hvis opgaven skulle løses uden internationale sikkerhedsstyrker som garanti for egen og kollegers sikkerhed?

Forslaget fra Enhedslisten er efter Dansk Folkepartis opfattelse et rent paradeforslag, som kun er sat i verden for at rette politisk fokus på Enhedslisten. Hvis jeg skal være helt ærlig, klæder det ikke Enhedslisten at bruge situationen i Afghanistan til at stille drilske forslag her i Folketinget.

Lad mig minde om, at Danmark er i Afghanistan efter ønske fra den afghanske regering, og at Danmark er i Afghanistan med et FN-mandat, der med udgangspunkt i den aktuelle situation i Afghanistan består af såvel et civilt som et militært element, en aftale, som i øvrigt er indgået med den afghanske regering som beskrevet i The Afghanistan Compact.

Hvis Enhedslisten reelt og ærligt har fremsat dette forslag for at skabe en bedre situation for den afghanske befolkning, så mener Dansk Folkeparti, at man vil opnå den diametralt modsatte effekt, såfremt forslaget vitterlig blev vedtaget.

De sikre områder i Afghanistan ville blive færre. Den afghanske præsident ville få undermineret sin autoritet og sin kompetence. Den afghanske regering ville opleve splid og dermed voksende ustabilitet i hele landet. Ikke mindst ville genopbygningsprojekter kuldsejle totalt, og den økonomiske udvikling ville gå direkte i minus.

Med andre ord ville magten igen overgå til kriminelle klanledere og lokale afghanske høvdinge, der atter uhindret kunne producere store